

[Alfred Jensen.]

langt værre og derfor kræver en langt større opmærksomhed og påtale, end tilfældet er i al almindelighed.

Jeg forstår så godt, at forespørgerne ikke ønsker at sætte ind her. Når man rejser spørgsmålet, som det er sket her, er det også for at aflede opmærksomheden fra de centrale problemer angående byggeriet. Jeg har ved forskellige lejligheder påvist, at de lempelser og ydelser, man gav boligbyggeriet, i allerhøjeste grad kom spekulanter til gode og ikke gjorde lejernerne hverken rigere eller bedre stillet, tværtimod; lejernes stilling er hård og anspændt, og der kunne nok trænges til langt mere dybtgående foranstaltninger, end man har foreslået.

Jeg kan ikke se, at forslagsstillerne ved deres motivering af forespørgslen tjener samfundets og heller ikke lejernes interesser. Det er de private bygherrers ærinde, man her går. Jeg har med interesse lyttet til, hvordan debatten her i dag har drejet sig om lejernes tarv; der er flere, der har været inde herpå og talt om, at kommunalbestyrelsesmedlemmerne ikke burde sidde i boligselskabernes bestyrelser, men at man i stedet for burde sætte lejere ind. Ja, det er tanker, som ikke ligger fjernt fra vor idéverden, men da vi stillede forslag herom ved boliglovens behandling, var der ingen af dem, der nu har så megen kærlighed til lejernerne, der fandt ud af, at man kunne nå frem til en løsning. Vi stillede jo et ændringsforslag, som gik ud på, at der skulle lejerrepræsentanter i boligselskabernes bestyrelser. Jeg vil gerne have lov til at citere dette lille forslag. Det var et ændringsforslag til § 104, hvor vi foreslog, at stk. 3 skulle affattes således:

„Vedtægterne for boligaktieselskaber og selvejende byggevirksomheder skal yderligere indeholde bestemmelse om, at der i bestyrelsen indtræder 2 af beboerne valgte repræsentanter.“

Der var tænkt på lejere, men naturligvis også på talsmænd for lejere. Dette forslag fik ikke mere end 6 stemmer her i folketinget. Det kan måske nok lune lidt her i forårstiden at høre, at der er den største sympati derfor, men det havde unægtelig været bedre, om denne interesse var kommet til udtryk på et tidligere tidspunkt. Dette forslag blev stillet ved boliglovens

anden behandling, og ærede medlemmer, der havde interesse i at varetage lejernes tarv over for boligselskaberne, kunne have klaret problemet ved at rejse spørgsmålet i udvalget og få det frem; men sagen må være den, at det slet ikke er lejernes og samfundets tarv, man er ude efter at varetage, men, som jeg har sagt, de private bygherrers interesser, og det har man kunnet gøre, fordi man ved, at her i landet kan den jævne mand ikke lide bengnaveri. Derfor har man kørt denne sag op, taget alt det odieuse, der findes i den, og givet det udseende af, at den eneste form for bengnaveri — jeg kan også bruge et stærkere udtryk og sige korrupsion — der fandtes her i landet, var i det sociale boligbyggeri.

Det er betegnende, at forespørgerne direkte nævner kommunalbestyrelsesmedlemmer og så tilføjer: „og andre“. Ja, hvem er de „andre“? Jeg forstår det sådan, at man også tænker på folketingsmedlemmer — der bliver nikket — men man kan forstå, at man omgås varsomt med folketingets medlemmer. Jeg har ikke noget imod, at man revser kommunalbestyrelsesmedlemmer for deres optræden i denne sag, for den forekommer mig at være aldeles forkastelig. Jeg skal ikke fremdrage enkeltheder, jeg vil blot sige, at vi tager afstand fra noget sådant, men var det ikke mere rimeligt, når man nu river op i sådanne sager, om man i stedet for at kaste sig over boligselskaberne og kommunalbestyrelsesmedlemmerne interesserede sig lidt for folketingets egne forhold?

Vel kan der siges mange stygge ting om den trafik, der her er foregået i boligselskaberne, men det er jo ikke det eneste felt, hvor man har udnyttet politikere til at sikre sig fordele over for administrationen, over for lovgivningen. Der findes jo også andre selskaber, private selskaber, som har set deres interesse i at lade politikere indtræde i deres ledelser. Der findes endda temmelig nærliggende eksempler. Vi kender fra dagspressen, at byggematerialieselskaber har medlemmer i det høje ting i ledelsen, og jeg skulle heller ikke tro, det går i glemme, at vi her i tinget har haft et medlem, som for sine blå øjne og politiske indfyldelses skyld blev draget ind i et aktieselskab, hvor udviklingen blev af en sådan beskaffenhed, at det blev